

paa Steder, hvor der aldeles ingen Skyld i Forholdet findes; og vi maa heller ikke tabe af Syne, at disse Ulemper jo altid skyldes To, og at altsaa Kvinden i fornødent Fald maa bære sin Del af dem, og hvor hun ikke selv formaar at bære dem, bliver det jo hendes Forsørgelseskommune, som maa udrede Bidragene. Der staar i § 3, at Moderen kan forlange et saadant Udlæg i vedkommende Bo; der burde vistnok tilføies „eller andre rette Vedkommende“. Der staar ganske vist i § 5, at Fattigvæsenet under visse Forhold kan fremsætte et saadant Forlangende, men det er jo ikke saa ganske ualmindeligt, at Slægtninge og Venner paatage sig Forjorgen for et vægte Barn, og dersom Moderen dør eller paa anden Vis er ude af Stand til at fremsætte en saadan Fordring, saa er det dog rimeligt, at de, der have paataget sig Forjorgen, skulle kunne kræve et saadant Bidrag af den ugifte Mand's Bo, naar der er Noget at erholde. I samme Paragraf er der henvist til, at saadanne Ydelser af den Afdødes Bo skulle indbetales til Overformynderiet og derfra igjen til vedkommende Pleieførelde. Jeg tror, at det vil byde en hel Mængde overflødig Arbeide, naar Overformynderiet, som maa mangle al personel Kjenndskab paa det Sted, hvor Ydelsen senere skal præsteres, skal modtage og igjen udbetale Beløbet. Man maa nemlig erindre, at Pleiebeløbene udbetales meget hyppig hver Uge, somme Tider gjemmes de i en Maaned, tre Maaned eller et halvt Aar. De falde altsaa meget forskjelligt, og det forekommer mig, at disse Pengesendelser fra Overformynderiet til Forsørgelseskommunerne ville foraarsage en hel Mængde Udgifter og Uleilighed, som ganske kunde spares derved, at Beløbet udbetales til vedkommende Fattigvæsen. Det vil formentlig i Reglen være mindre Beløb, hvorom der er Tale, maaste endog temmelig smaa Beløb, og det kommunale Fattigvæsen vil jo til enhver Tid være god Garanti nok for, at disse Beløb blive anvendte. For saa vidt et saadant udlagt Beløb ikke finder Anvendelse til Barnets Forsørgelse — man kunde tænke sig, at Barnet døde inden sit attende Aar, eller at der ingen Hjælp behøvedes — er det anført, at saa skal Beløbet tilfalde de rette lovlige Arvinger efter den Afdøde. Dgaa det, tror jeg, da jeg forudsætter, at det i Reglen vil være ganske smaa Beløb, vil frembyde Vanstueligheder. Der kan jo i Løbet af nogle Aar være flet en hel Forandring i Arvetagerne efter den Afdøde, de kunne være blevne færre eller flere, og at fordele et saa lille Beløb mellem alle disse Personer, tror jeg, vilde foraarsage mere Uleilighed, end det praktisk er værd. Jeg

skulde tro, at man slap nemmest fra den Ting ved at lade Moderen arve sit Barn, og var der ingen Moder til at arve, var det maaste det Simpleste at lade Fattigvæsenet beholde Pengene, det maa ved saa mange andre Veiligheder give Noget ud, som det ikke faar tilbage. — At Forsørgelsespligten for Mandens Vedkommende kan gaa over paa hans Forsørgelseskommune, tror jeg, dersom man kunde anvende Straf af Tvangsarbeide, vilde være en temmelig overflødig Bestemmelse, medens man ved at anvende Tvangsarbeide kunde spare en hel Del Uleilighed. Der staar, at Moderen kan kræve Bidrag fra Mandens Opholdskommune, og at denne igjen kan kræve det hos hans Forsørgelseskommune. Der bliver altsaa en dobbelt Brevvevling om det Bidrag, og til syvende og sidst vil Kommunen dog ikke have nogen videre Interesse i den Her- og Henbringen af Beløbet. Dersom der kun var Tale om en Kommune, vilde man ubetinget staa sig ved, at Mandens Bidrag udrededes direkte af hans Forsørgelseskommune, men Forholdet er jo det, at den Forsørgelseskommune, Manden har, maaste har et lignende Beløb at kræve hos den Kommune, hvor Moderen bor — jeg antager, at Beløbene ville nogenlunde udjævne sig — og Ulemperne ved at faae dem frem, ved at henvende sig til to Kommuner og faae opløst Mandens Forsørgelsessted, vil upaatvilelig koste langt mere Arbeide og maaste til sin Tid endogsaa ligesaa mange Udgifter, end hvis man blev ved det Nuværende, at der, hvor Moderen hører hjemme, betaler man, forsaavidt det er nødvendigt. Moderen har Ret til at kræve, staar der, dette Bidrag fra Kommunen uden selv at komme i det Forhold, at hun nyder Fattighjælp. Det synes mig har Mindre at betyde, thi er Moderen saa velstillet, at hun ikke behøver Fattighjælp, saa synes det mig, at den Kommune, som skal betale for Tæderen, ikke skal betale Noget til hende, naar hun ikke absolut behøver det. Vi kunne jo nemlig gaa ud fra, at for alle de Børn, der udsættes af Fattigvæsenet, kommer Kommunerne til syvende og sidst til at bære det, der mangler til Børnenes Fornødenheder, og det forekommer mig at være for stor en Omfindtlighed ligeoverfor Moderen, at hun, uden selv at kræve Fattighjælp, kan faae Bidrag af Kommunen som Fattighjælp for Mandens Regning. En anden Ting er det, naar hun kan faae Bidraget ved Kommunens Hjælp, uden at Kommunen selv skal betale det. Dersom man kan faae Manden idømt Tvangsarbeide, og han foretrækker at betale, saa er det en anden Sag, saa er det heller ingen Fattigforsørgelse, saa er Forholdet